

Ionuț Calotă

Cum să supraviețuiești în dragoste

o carte pentru cei cu simțul amorului bine dezvoltat

ionuț calotă

cum să
supraviețuiești
în dragoste

**o carte pentru cei cu simțul amorului
bine dezvoltat**

-ediția a doua, revizuită și adăugită-

Apărută inițial, în format pe hârtie, la

Editura Art Creativ

București, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALOTĂ, IONUȚ

Cum să supraviețuiești în dragoste / Ionuț Calotă. - Ed.

reviz. și adăug.. - București: Art Creativ, 2018

ISBN 978-606-8852-42-3

821.135.1

Coperta, Corina Rezai după o pictură de Lucian Szekely-

Rafan, cu acordul autorului

Coperta 4, fotograf Lucia-Gabriela Calotă

Ilustrația interioară, Ionuț Calotă

Copyright © 2018 Ionuț Calotă

Toate drepturile asupra lucrării sunt rezervate autorului

Reproducerea parțială sau totală a acestei lucrări este permisă, dar doar cu precizarea autorului

Cei care doresc să comande varianta tipărită a acestei cărți, o pot face la adresa:

<https://www.facebook.com/poeziideindragostit/>

cum să supraviețuiești în dragoste între ferestre de taină și vibrații de încântare

acest volum vine din mijlocul sincer al lumii, se ridică precum o melodie și se așază apoi pe marginea unei splendori, o gură de aer proaspăt de care nu te poți ține la distanță;

îl ai și-l mai vrei îndată ce l-ai atins cu privirea și apoi cu mintea florilor; nici măcar nu are rost să te mai gândești câte realități există între una și cealaltă, vârtejul de emoții va duce, fără îndoială, spre triumful firesc al poeziei;

echilibrul interior și suprafața limpede a trăirilor te răscolesc, dar cea mai mare forță este inteligența, ea se îndreaptă înspre dezvăluiri de sine, uneori până la indiscreție, alteori doar atingând forma clipei cu o singură geană, ambele fiind, însă, profund umane;

poate tocmai din acest motiv versul este atât de curat, își dorește să respire chiar sensul său cel mai profund, „toate astea nu sunt decât tăieturi cu oglinda” prin carnea cuvântului, atât de dulci, de altfel, pe cât de dureroase, aş adăuga eu - „lumea se cutremură și începe să vorbească o limbă nouă” tocmai „când flacăra unui strigăt aprinde ziua”, astfel, primești „diminețile astea fierbinți direct în sânge” - cum să le uiți? n-ai cum,

argumentele artistice funcționează într-un ritm febril de la începutul și până la finalul cărții;

după lectură nu te poți gândi decât la faptul că această întâlnire a fost unică și ți-a umplut inima, a fost timp pentru iubire;

îndrăznesc să cred că volumul este în forma de astăzi datorită conștientizării faptului că iubirea nu poate fi decât întreagă, filtrată prin sensibilitate totală, sub semnul rafinamentului și al regăsirii, că ea poate să înece aerul rece folosindu-se de căldura celor doi care, deși sunt identități separate, formează un întreg indestructibil;

acestea sunt texte-spectacol, deja o amprentă a lui Ionuț Calotă, care devine astfel purtătorul numelui său suprapus peste cel al poeziei, iar cuprinsul volumului ia forma unui remarcabil act de creație;

am convingerea că adevăratul lui ritm abia începe și nu se va opri niciodată, în fond, doar în dragoste și în poezie merită să te risipești!

mizez pe lumina bucurioasă a acestei cărți și afirm, fără vreo umbră de îndoială, că ziua ei favorită este astăzi!

Daniela Toma

*această carte nu ar fi apărut dacă nu s-ar fi
întâmplat miracolul întâlnirii cu iubita mea,*

Daniela

*„tu ai ochii verzi
eu numai câteodată
atunci când te visez”*

Paul Vinicius

1.

*cum să supraviețuiești
în dragoste*

*„Eu te iubeam atât de mult, încât te uitam,
crezând că faci parte din mine”*

Nichita Stănescu

tăcere înainte

când mă îndrăgostesc
scriu poezii
cartea asta așa a fost scrisă
direct pe inimă
ea este o oglindă curajoasă a iubirii
am plătit dragostea ei cu poezii
poet nu am fost când am scris
ci doar când am iubit

cel mai bun loc de pe planetă

doar tu știi că prefer cafeaua
cu sirop de arțar
doar eu știu că îți place să te joci
cu degetele prin părul meu
sunt amintiri care fac lumea dispărută
să reînceapă cu noi
știu că doar împreună cu tine aș putea
să trăiesc veșnicia
cel mai bun loc de pe planetă
este unde ești tu
este la tine în brațe
așa păstrez eu cele mai frumoase momente
pentru când sunt doar cu tine
când ne-am întâlnit prima oară
nu ne-am salutat
ci ne-am mirosit
ca doi câini străini
ți se toate inimile mele ți se potrivesc
ești femeia de zăpadă
părul tău se întinde seara
peste casa noastră

ca un clopot din dantelă
dintr-o dată îmi aduc aminte lucruri
pe care le voi face abia mâine
împreună cu tine
iubirea noastră a devenit
cel mai înfometat animal sălbatic
e primăvară perfectă
în inimile noastre
florile se desfac ca prima oară
înmugurește sfârcul sânilor
eu sunt bărbatul tot mai verde
al casei tale

iuburbie

m-ai chemat de afară
era ger
eu o bucată de gheață în brațele tale
am început să mă topesc ușor
de la frumusețea ta

ai tras noaptea ca o perdea
peste noi în pat
până ni s-au topit trupurile vechi
și ne-au crescut altele fragede

tu îți șlefuiai
umerii fosforescenți de mine
în timp ce zilele
cădeau singure din calendar

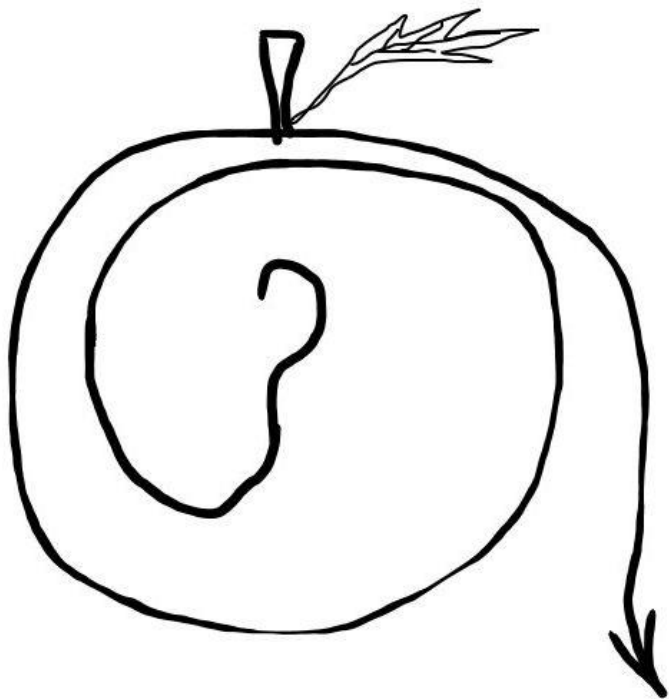
m-ai luat de mână
și m-ai dus în stradă
să aprindem luminile orașului
dar noi mergeam încet
atât de încet încât

strada o luase
înaintea noastră

tăieturi cu oglinda

un poem în lucru
răsturnat pe podea
un scaun biped
urmărindu-mă mirat
un mic desen revoltat
căruia îi plac formele rotunde
și cu vârful
nimicuri
în orele când te aștept să apari
toate astea nu sunt decât
tăieturi cu oglinda
prin camera mea
pustie

*scriu poezii acum doar pentru tine
iar trupul gol îl las ca semn de carte
mă-ndupleci că e totul ca-n destine
și doar cuvântul alb ne mai desparte*

silfide

tu nu mă crezi dar eu te aștept aici
de la începutul lumii
trăiesc într-o casă care încă
nu s-a construit
din când în când mai scot steagul alb
să-ți aduc aminte că exist
am fost părăsit aici
pentru că nu am crezut în zeul lor
de atunci camera mea a ajuns o imensă
sală de așteptări
locuiesc în aceeași casă cu ploaia
sunt singurul
pe care ploaia nu îl udă
locuiesc într-o cochilie
în această poezie nu mai încap
alte cuvinte
în această casă nu mai încap
alte persoane
pentru că doar tu
semeni izbitor
cu mine

insipidilic

încă îmi mai trimiți scrisori

azi mi-ai scris că e ziua în care
nu se va întâmpla nimic
ți-ai lipit corpul pe pagină
ofrandă unei ploi care nu mai vine
eu respir cu gura ta pentru că
am nevoie de vindecare
oglanda pare nedumerită de mine
cum caut prin dimineața aspră
vești de la tine
tu mă atragi în neliniștea acestui trup
întinzi spre mine ochii
de nisip
ai orelor

fără anestezie

ai început să mă iubești brusc
fără antrenament
fără să știi măcar că exist
mi-ai deschis inima fără anestezie
și ai găsit acolo
un rulou de benzi animate
uitat din copilărie
ai coborât în curtea mea
urmărită de obloanele rămase deschise
mi-ai arătat de unde răsare
cel mai bine soarele
în copilărie acolo umflam
buteliile înghețate
am uitat să-ți spun
sunt de dreapta
pentru că scriu cu dreapta
asta mă ajută să fac acest film al meu
un salt în necunoscut
precum prima noastră întâlnire
ce s-a petrecut
într-o fotografie

danielis

iubesc această femeie cu frunzele verzi
cu cuvintele dezghiocate
cu brațele pline
de îmbrățișări
ca o primăvară căreia îi place
să umble cu umerii goi
ea îmi aduce vise de nicăieri
privirea mea
ajunge înlăuntrul ochilor ei
ca un ecou
de inimă

frumuseți mascate

așternutul nostru devine
câmp de însămânțat aripi
noi doi avem
inimile imprimate
în cearceafuri
după ce am făcut dragoste
e vremea tocmai bună
de descuiat frumusețea
doar strigătul
se întinde între noi
și naște duminici
în noi trăiește
clandestin
același cântec

floare de pasăre

ți-am spus
ești caldă
probabil ai sânge de pasăre
cu pleoapele basculezi noaptea
lovești între genunchi
ochii mult prea deschiși ai apelor
jarul luminii de pe flori
e părul tău
atât de ușor
precum aerul
în care zboară
un înger

aisiola

ea umblă goală pe zăpadă
cu gleznele aburește aerul
tălpile sale
toarnă forme de inimi
în ultima ninsoare
pagină rămasă nescrisă
peste pielea ei albă
se întind
stropi vagabonzi
lustruindu-i brațele
fulgi
ce se colorează
de la frumusețe

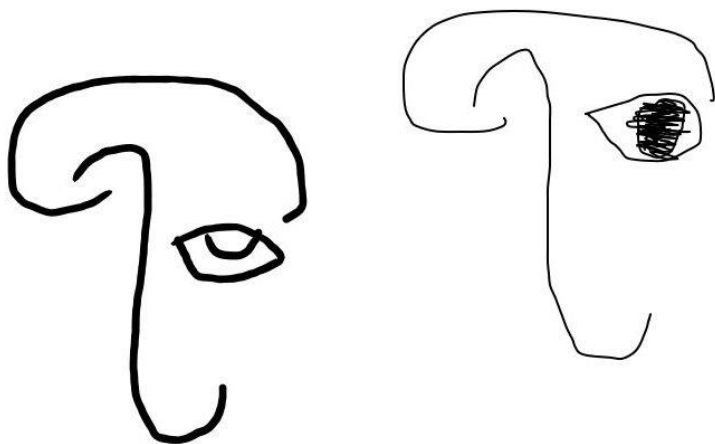
aloisia

mi-ai desenat întâi aerul
în care să respir
și te-ai mutat în el
apoi mi-ai inventat mai multe vieți
umerii mi-au ieșit largi
îmi încăpeau aripi
peste prăpăstii
când ai terminat
mi-ai spus
că sunt iarăși viu

mersul în mâini

merg în mâini
pe scheletul mirosului tău
nu-mi pasă de valurile-ți tinere
care mă macină
mă macină
cămașa ți se desfoaie
în timp ce
rostogolești soarele
ca o centrală
anatomică

*poemul meu îți stă mereu în gânduri
ca aerul vibrat într-o chitară
în timp ce ne polenizăm pe fluturi
se scutură un cântec pe-o fanfară*

revoltă

ai pășit în mine femeie
miroseai a zeu
nevinovată ai pus palmele
ca o pată pe gândul meu
ai pășit în mine
nemaiașteptând
să mă naști

nespus

ai spus ceva și camera
s-a umplut de fluturi
ai aprins o sferă nevăzută
pe podea mi-au căzut gândurile
vocile de mercur
ți-ai scos ochelarii umezi
și fragezi
și ochii

arde mușcătura asta
imaginea ta mă încercuiește
cu plămânii arși

fiori de tei

când tu adormi
eu mă trezesc
să-ți păzesc visele
când tu vorbești
zgomotele orașului se opresc
lumina se despletește
pe umerii tăi
atunci când cade
culoarea de pe flori
soarele ezită
să mai intre pe fereastră
prea indecent
pentru acest tablou
în fiecare dimineață
ne trezim orbi
deschidem larg
ferestrele inimilor

iubiri astronomice

când mă lași
să te explorez
ajung atât de departe
încât descopăr
noi americani
desenez pe pielea ta
hărți exacte
ale lumilor nedescoperite
uneori inventez
planete noi
doar pentru tine
apoi îți descriu drumul
până la ele
și înapoi
ca să ai mereu
amintiri
fragede
cu mine

niznam

infinitul presupune
că toate posibilitățile există
în același timp
unde
o copie de-a mea
șterge lacrimile
pe care ți le-am provocat
cândva

ezitare

lumina rămâne încurcată
în părul ei

ca o întrebare
ea traversează camera

cireșul împarte
manifeste albe pe stradă
iar eu nu pot să adorm

pe balconul meu
se întâlnește noaptea
cu ziua

pământul mișcându-se

mă grăbesc
inima scurtează secunde
zăpăcit fluviul se revarsă
mi se lipește de piept ca un scut
nici nu mai văd
nici nu mai aud
simt pământul mișcându-se
în jurul soarelui

absența ta îmi dă foc

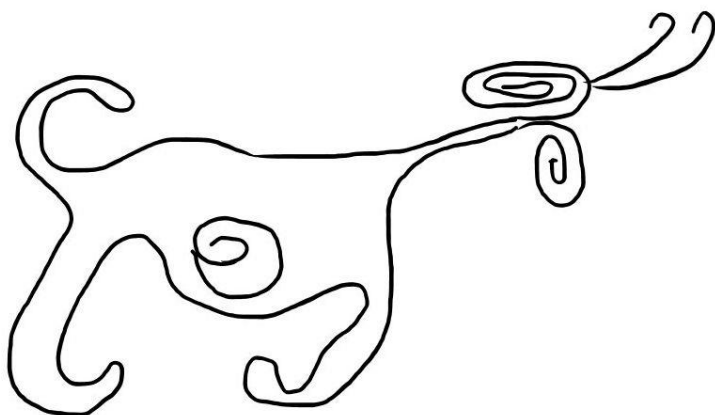
saceac succint

locul din mine unde locuiești tu
crește mereu
cu fiecare nouă atingere
până mă înlocuiești definitiv
eu devin tu
arzător
patul nostru e o plajă
plină de nisip topit
pe care învățăm supraviețuirea
nerăbdători
plecăm în căutarea vârstelor
cu palmele transparente
ne risipim în bețiile facerii
pe frânghiile perfect întinse
viața umblă
goală

alb lângă alb

te privesc atât de intens
că mi se topesc pleoapele
tălpile tale depun pe zăpadă
petale din inimile noastre viscolite
azi ne cântă la pian soarele
și ne trezim eliberați
ca dintr-un bloc de gheață
veșnică
doar noi doi
atât de aproape
alb lângă alb

*am să te-mpușc iubita mea în zori
cu arma încărcată de fiori
și-am să te duc în larg pe mare
să rătăcim pe valuri de mirare*

titlu

cu toate orele deschiate
cu toate minutele desperecheate
dimineața picură încet în oglinzi
azi ne vom vedea
în ochii unei păsări
și înălțimile le vom lăsa în urmă
umbra ni se va urca în spate
să o purtăm în cârcă prin lume
chipul meu
se va reconstrui continuu
după al tău

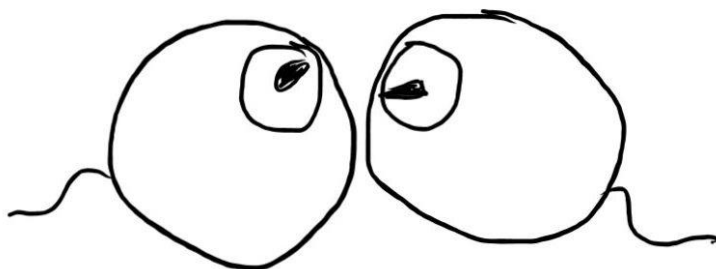
absent

cuvintele tale
se desprind din mine
fără de margini sunt acum înăuntru
și în afară
zidesc strigătul între palmele tale
mâinile noastre se ating
și se amestecă
mâinile noastre sunt cuvinte
în timp ce ziua de ieri
în noi se vindecă

când cerul se înclină

stau cu dinții încleștați pe creier
ca să nu-mi latre
când te apropii
fluturi verzi
pier dinspre mine înspre tine
cerul se înclină
și soarele
brusc
e un car de luptă alunecând
pe șine de lumină
înfip-te-n pieptul meu

*Am să te pierd diseară printre rochii
cu trupul meu iluminându-ți ochii*

intratereștri

privește corpul meu electric
femeie

să vezi cum se arcuieste
după fiecare fulger
din privirea ta

am trimis neoane de vorbe
în căutarea ta
privește corpul meu electric
femeie

*ești femeia perfectă
din sânul tău curge
cel mai curat vin
când tu râzi
înflorește pe mine
cămașa de in*

dimineața bărbatul iese dintr-o viață și intră în alta

dimineața bărbatul este orb
nu-și mai recunoaște femeia
nu vede cum se adună în jurul său copiii
el trebuie să plece la război dimineața
ca să-și recapete vederea
dimineața bărbatul este orb
el se vindecă doar dacă fiecare zi este duminică
dacă faci dragoste cu el dimineața
bărbatul se desfoaie până devine copil
iar sângele lui începe să curgă
prin caloriferele casei tale
întreaga lume se ridică între pereții
pe care el îi construiește
doar seara bărbatul se liniștește
se așază într-un tablou
și cu voce aspră sperie intrușii
seara bărbatul este doar însetat
el este pământul care absoarbe apa
femeia se apleacă și coboară tăcută în bărbat

2.

*Interior de oraș cu
fotografii mișcate*

*„Spune-mi ce poți să vezi, tu, cu ochii tăi
crescuți în pământ laolaltă cu iarba”*

Traian T. Coșovei

soarele se visează

soarele se visează traversând strada
îngrozit canalul deschis
sângerează

sus la mansardă
pianistului i s-a încurcat un fluture
între degete
metroul îi curge pe sub picioare
râu subteran apocaliptic
vai
îmi crapă degetele de atâta adevăr
soarele spune
ăsta a plecat cu autostrada spre cer

oblaidon

în timp ce mă gândesc la tine
oraşul sângerează pe străzi
o lavă caldă transparentă
ce lichefiază casele
se prelinge prin ferestre
zmeiele se desprind singure de asfalt
şi zboară până la coapsa rotunjită a podului
eu alerg desculţ peste el
ieri ţi-am purtat gândurile
şi de atunci nu mai visez
cu aripile mele

într-un cerc pătrat

mă trezesc noaptea speriat
și deschid imediat frigiderul
să văd dacă mai trăiește
mi se pare că e tot mai frig în somn
că orbesc când îmi stingi lumina
sunt salvat abia dimineață
când mă bărbieresc
și văd că în loc de barbă
îmi crește iarbă
cineva mă sună de câteva zile insistent
ca să-mi dea explicații
să-mi vândă umbre
ies în stradă să-l caut
nu-l găsesc așa că împietresc
lângă statuile semafoarelor fierbinți
care chicotesc în toate culorile odată
într-o zi o să-ți scriu o poezie
fără cuvinte
știrea asta e atât de șocantă
cineva iese din televizor
și îmi mănâncă toată ziua

fabula rasa

azi am decis să-mi ucid televizorul
am ridicat telecomanda
ca pe o armă și am tras
nu știi ce se întâmplă
de la o vreme miroase a știre stricăță
parcă-i un acvariu de cuvinte putrede
i-au apărut dungi
verticale ce mi se hașurează pe față
ecranul lui arată doar o singură imagine
scorojită mumificată
din care se lătesc umbre în toată camera
pe toți pereții
îmi ocupă locul de la birou
se așază pe scaunul meu la masă
mă urmărește pe stradă
merge cu mine la piață
azi m-am hotărât
mă voi duce să-mi îngrop televizorul
la groapa comună
acolo unde s-a născut
în direct

interior de oraş cu fotografii mişcate

se face noapte până la os
oraşul se retrage încet
în suburbii
rămâi singur
o peşteră pustie
priveşti cum
se sting şi se aprind zilele

e atât de întuneric
pisicile oraşului
se ghemuiesc în jurul fricii tale
cu fălci mari hârşâite
spaima roade din betonul camerei
când flacăra unui strigăt
aprinde ziua

poezia pe valuri

în această casă am întâlnit-o pe
Virginia Woolf
dansa pe lampadare de aburi
în toate rochiile ei transparente
o cunoşteam după ridurile fine ale tencuielii
după cum se legănavu paginile cărţilor
între un perete şi altul
valurile ei imense muşcau
din geamurile încăperii
aşteptând nerăbdătoare
să ridic ochii asupra ei
grădina îşi trimitea prin ferestre pomii
să-şi tatueze fructele pe umerii mei
cu toate culorile sunetelor
acum strâng amintirile astea vechi
într-o conservă de tablă ruginită
viaţa este o carte
într-un singur exemplar
totul se întâmplă aici
atât de repede
cât pauza

între reclame

bluestem

după fiecare ploaie
orașele sunt pustiite de frumusețe
imaginile verticale cad
și se fac orizontale
iar eu ascuns undeva în mansardă
privesc inima frântă a orizontului
după fiecare ploaie
se face mai mult loc
în pântecul deschis al femeilor
ploaia dă în pârg pe colțul buzelor lor
de parcă rostesc duminici nesfârșite
după fiecare ploaie
inimile mele rătăcesc
prin iarba mult prea pletoasă
în lumina aceea vinovată
noaptea întârzie să vină

anorexie

să mergi pe străzi
și copacii să strige după tine
să simți că asfaltul se agață
de pantalonii tăi
încercând să te oprească

pașii mei
sunt bătăi ale inimii tale

continui să citești
deși știi că astfel
îți vei pierde vederea

literă inițială

dacă întorci capul
o să răstorni copacii
toată lumina împrejur
se va sparge revărsându-se

dacă întorci capul
alungi această nimfă
această fereastră ce se deschide
această literă inițială
pe care o ascunde soldatul îndrăgostit
în cămașa care
explodează

eșafod de șoapte

ceasornicul atârână
precum liniștea
pe gâturi de lebădă

stau față-n față cu această zi
abia tăcând
în așteptare
mă sprijin cu privirea
de marginile zilei
soarele îmi măsoară trupul
un zid alb crește prin umerii mei
arși
vietate de zinc

inocență

nu știu ce să fac
să deschid ochii
sau să-i închid
nu mai știu dacă existi
sau doar umbra ta în greșeală persistă
singuratatea mea te aduimecă
în cetatea rotundă
te aștept cu flăcări
străvechi

dincolo de mine

îmi uit deseori numele
iar visele nu le mai pot
duce niciodată la sfârșit
împart în fiecare dimineață
pâinea coaptă
pe străzile pustii
lumea e părăsită
de o veșnicie
în loc de inimă ridic
o biserică
fără ziduri

imaginesc

locul unde adorm oglinzile
unde umbrele se sălbătesc
și sângele trece clandestin
dintr-o inimă în alta
unde rătăcim
cerșetori fumegânzi
umbrele noastre
doar palide imagini
fotografii aburinde

atunci am devenit mai tânăr

ți-am spus că poți
să-ți reamintești numele
chiar și atunci când evadezi fără chip
cu toate frunzele citite
ți-am spus că poți
să cazi în plâns
între toate zidurile
pe care le colecționezi
ți-am spus că poți
să ațipești în numele tău
dragostea curge în apa care doarme
atunci când și tu ești
atât de vie
înăuntru se află înserarea
fără cusur
în această seară
ți-am schimbat numele
pentru prima oară te chem
cu numele meu

bucureștile mele

în acest oraș mașinile
trec peste mine
simultan
pe măsură ce înaintez
trotuarele sunt tot mai înguste
fac echilibristică
pe un trotuar cât o frânghie
îl trag după mine
aici mi-am regăsit
în sfârșit prăpăstiile
le-am acoperit cu semnele mersului meu
și cu vocile mele aspre
într-o altă zi a nins
atât de mult
până când zăpada
mi-a acoperit
toate semnele de întrebare

câte o cruce

ploaia asta îmi haşurează privirea
ridică gratii transparente între mine şi tine
lumina oarbă se cojeşte singură
de pe trupurile noastre moi
cât să putem zbura
aşa se face
deodată duminică
începe să ne crească
câte o cruce în spinare
devenim fraţi
deci păşari

prima toamnă

rugina mi se imprimă
singură pe degete
în timp ce te caut
în trupul meu fără de margini
îmbrăcat sunt acum în armură
am sălbăticit
am pielea năpârlită
o piele de hârtie plastifiată
desenez pe inima roasă a caldarâmului
umbre ciudate
mă izbesc de tramvaie îngălbenite
se răstoarnă în mine
un cilindru de piatră
lichefiată
asurzitor de verde
tu deschizi ferestrele toate înspre mine
iar mâinile mele dezbracă pomii
sub care se coc așteptările
pe pământ cad frunze
parc-ar fi din nou
pentru prima dată toamnă

gutuia primordială

tăcerea bate ceva la mașina de scris
scaunul deschide un ochi
albastru
lângă ea
fascinată
fereastra se curbează
la capătul său stă nemișcată
ora exactă
ca o femeie încătușată
mută paranteza în zid
floarea de ceramică din fereastră
gutuia piramidală
se umflă
de la râs

lagăr de cuvinte

totul aici e apă
nici început nici sfârșit
cuvintele sunt transpirate
ochii mei seamănă cu mine
eu însumi sunt un
lagăr de cuvinte
eu ființa
în care s-a înecat un râu

credință

merg peste câmpuri cu teamă
ca și cum aș călca
peste frunți de copii
în urma mea
încolțesc guri umede din pământ
prin văzduh mă caută
o rădăcină
ce se încovoiaie în aerul crud

mi se face noapte
tot trupul îmi curge
îngenunchind

școală

ce oranj
ce verde aprins
mă luminează
se dilată chemarea unui clopoțel
mă trezesc într-o bancă scundă
cu o carte deschisă
aprinsă
din ea năvălește
un râu
de copii

un sat de statui

și-a desfăcut trupul său alb

apoi

și-a desfăcut amintirile

piesă cu piesă

venă cu venă

mai târziu o să-l găsești

cioplind

un sat de statui

sub zăpadă

un înger

în ger

înainte de ploaie

aud cum se îndoaie
pământul sub apăsarea acestei tăceri
aud un copac rumegând caii
cu rădăcinile târându-se
spre primăvară
vântul abia mai fuge
bătrân
dintr-un stejar cade albit un zeu
începe ploaia
în pământ
fulgerul prinde rădăcini
tot câmpul
parcă ar deveni
dintr-o dată trist

amurg

noaptea a dat floare
ca un împărat coboară
purtând pe brațe leșul soarelui
fete cu umerii aburind
îi ies în întâmpinare
cu focuri de flori
e ceva
un muget de liniște
lumina zbatându-se
în spicul de grâu

caii sălbatici

caii au fugit în ceruri
în urma lor iarba crește
mult prea înaltă
instantaneu crește
sub coasa care o taie
și nici nu știi când
în colivia orașului
caii sălbatici
cad din fructe coapte

aceeași piesă

las jos creionul
apuc revolverul
las jos mâna
aripa
mă las cu totul la pământ
dau drumul la radio
ascult un post o piesă dance
mut postul
aceeași piesă
caut alt post de radio
aceeași melodie
aceeași voce
țipă în zadar
ocupați găurile
ocupați găurile
tipul ăsta e clar știe
despre ce e vorba

scrisoare către dumnezeu

plugarul pleacă în zori
să scrie în pământ
o scrisoare către dumnezeu
se întoarce doar spre iarnă acasă
și dă ordin să înflorească florile
copiii se adună în jurul lui la masă
peste vârstele lui se face
lumină continua

*cărțile sunt inimi
însă mai frumoase
ele țin lumina
dezbrăcată-n case*

lactație

ceasul de ploaie
curge pe perete
spală ochiurile de geam
abia mă mai văd
trecătorii mirați
și blitz-urile lor
care mușcă din vitrină
aici sunt tot mai înghesuit
mă mișc tot mai greu
nisipul mi-a ajuns până în vezică
până în rinichi
aici plouă neîncetat
cu nisip
din cupa pe jumătate plină
de deasupra mea

fără cuvinte

stau cu ochii pe geam
privește-mi ochii străine
atinge-i
ține-i în mână
stai stai
unde fugi cu ei?

3.
*manufactură de
gesturi*

*„Pe această hârtie
aș fi putut să aștern un poem
dacă nu s-ar fi așezat
această rază de soare
pe care știu că nimeni
nu o poate clinti”*

Rodian Drăgoi

întoarcerea în oglindă

în mine nu mă mai simt acasă
se aude sufletul
cum alungă totul
oasele mă rod înăuntru
nedeslușit păsări uriașe
se apleacă în mine
ca-ntr-un cuvânt
ce nu se mai termină
răsucit mă trezesc în oglindă
cu mine însumi
un pleonasm

portretul bunicului

mă retrag într-un colț
și când nu mă vede nimeni
închid ochii și derulez cinematografic
paginile fiecărei zile
soarele pare să aibă cearcăne noi
și lasă să cadă toate culorile de pe flori
iar luna a luat-o la fugă
pe drumul spre copilărie
revăd un muzeu al sentimentelor
plin cu relicve ale tuturor emoțiilor trăite
mă așez confortabil în fotoliu
și deși nu fumez îmi aprind o țigară
bunicul meu pierdut
voia să mai simtă o dată
cum fumul îi usucă plămânii
el îmi vorbește iar eu mă topesc
odată cu poveștile sale
telefonul sună de niciunde
e ca atunci când încă mai locuiam
în bunicul meu
în poveștile sale

portretul bunicii

e o zi în care simt că nu mai am vârstă
iar noaptea nu se mai grăbește să vină
azi nu mai colecționez obiecte
ci momente speciale
așa cum e portretul bunicii
pe care l-am schimbat pentru
doua visuri și o virgulă ciobită
a rămas o umbră pe perete
care în fiecare noapte crește
îmi acoperă tapetul
trupul
eu gonesc iarăși
pe un căluț de lemn
prin camera deformată
iar chipul bunicii
se tatuează pe
ochii orbi ai orelor
așa adorm pe patul meu de gânduri
îmi reamintesc că eu doar visez
ce mi se-ntâmplă

zvârcolac

sunt doar un
înghițitor de săbii uriașe
când înghit o sabie
mă și spintec în două
sunt doar un simplu
înghițitor de sunete
după fiecare scamatorie
lumea se cutremură
și începe să vorbească
o limbă nouă

begovia

mă bucur că de un timp s-au ieftinit
vinul și poezia
ba chiar acum pot să iau poezia
pe datorie
vinul este cel care mă scoate
din anonimat
precum o clarvăzătoare mută
spun toate astea pentru că mă simt fericit
ca după o beție cu multe versuri
desigur într-o zi ea va deveni
cea mai prețioasă monedă
vom putea ridica o catedrală
cu o singură strofă

cerul atât de greu

primesc diminețile astea fierbinți
direct în sânge
mă simt atât de obosit
și cerul atât de greu
cu norii plini de nisip

înstrăinat privesc
lespezi de aripi planând
pe urmele tale
păsări albe
ce scot râurile la mare

poeticis

îmi plac poezii
pentru că sunt mai înalți decât noi
când intră într-o cameră
ating cerul cu fruntea
nu le pasă de timp
zilele așteaptă să-i urmeze
aliniat cuminiți în jurul lor
cuvintele dresate
se preling îndrăgostite
peste frunțile transpirate
urmându-i peste tot
acolo unde ei călătoresc visând
și pentru că toate acestea se întâmplă
poezii au fost condamnați definitiv
la viață

cuvântul acesta

cuvântul acesta nu doare
el doar apasă ușor
peste perna liniştii tale
cuvântul acesta nu strigă
doar braţele lui
luminează toate nopţile noastre
cu un ochi aprins
promis tuturor iernilor
în el mă descopăr frumos
cum nu am mai fost niciodată
scris într-o carte

clepsidră

îmi place să călătoresc spre sud
unde soarele nu apune niciodată
știu că acolo nu se schimbă nimic
totul este la întâmplare
doar apa e din cuvinte
restul lucrurilor sunt din nisip

față în față cu mine

în fața mea felia de pâine
mă gândesc
peste puțin timp
ea va fi eu
tac și mănânc
pur și simplu mănânc

la marginea alfabetului

îngenunchez lângă râu
cu malurile în brațe
apele toate se trag mai aproape
se crapă totul jur-împrejur
intru în râu
și el trece prin mine
râuri...râuri...
rrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr

văd sunete

precum există un astru
care ne trimite lumina
și poate fi văzut cu ochiul
așa există un astru
care ne trimite sunetul
și poate fi văzut
cu urechea

animalele pământului

ar trebui să alerg mi-am spus
și atunci toate animalele pământului
au facut mare tăărăboi
și atunci animalele pământului
împietrite stânci
și împietrite râuri

dorință

amintirea ta
mă încarcă de fluturi
silabisesc mersul tău
numele însuși
se scrie pe asfalt
înspre tine
dorință
necunoscutul tău
e un ochi singur
într-o prăpastie
pustie

*uneori tu locuiești
într-o singură carte
când se termină poezia
toate cuvintele sunt moarte*

tribut lui Nichita

în fiecare zi încep să scriu câte o poezie
pe care nu o termin niciodată
în fiecare zi iau
câte ceva din viața mea să pun
într-o poezie
iar ea consumă oarbă din mine

după ce am să reușesc să o termin
cineva o să vină
și o să-mi ia toate rănile
pe care le voi fi făcut până atunci
încercând să scriu

în acea ultimă zi
un necunoscut
o să mă acopere
cu vreascuri
din aceste versuri

vorbind despre lebădă

sunt un copil cu silabele îndoite
aproape cochilii de sunet
mă trezesc săpând dimineața fântâni
a mirare
mâinile mi se lungesc până la pământ
tu taci
ți s-a deschiat un nasture
și ți se vede inima
înfometată te apleci să culegi o floare
și floarea te răpune
dar crezi tu că vorbind despre lebădă
exist?

sfârșit

a venit

într-o dimineață

fără să ne dăm seama

s-a așezat

între noi

a mormăit bolnăvicios câteva vorbe

despre o vânătoare

despre un pod

a aruncat aproape întâmplător privirea

spre o stea

și la sfârșit

s-a culcat pe pământ

lângă foc

și s-a prefăcut

că trăiește

Justificare

Nu știu pentru voi cum este, dar pentru mine cartea asta a fost ca o salvare. Trebuia să mă eliberez cumva de textele incluse în această carte, ce stăteau ca o greutate covârșitoare în mintea mea.

M-am îndrăgostit de două ori în viață, o dată la 16 ani și a doua oară la 50 de ani. Și în adolescență și acum, după ce m-am îndrăgostit, am început să scriu poezie.

Am pus multă viață și iubire în fiecare poem.

În acest volum sunt scrieri din ambele perioade. Nu am să dezvălui care sunt dintr-una sau din cealaltă. Uneori mă simt același cu cel din adolescență, alteori nu. Probabil, în ciclul firesc al vieții, acum m-am reîntors la stadiul adolescenței.

Astfel, o bună parte din mine locuiește de acum în această carte.

În adolescență, începând de pe la 16 ani, am avut un prim contact cu poezia.

În aceea perioadă, a anilor 80, erau patru coloși ai literaturii române care m-au influențat definitiv: Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Fănuș Neagu și Marin Sorescu.

Începusem să frecventez cenele de atunci, unde tineri promițători erau nume precum Traian Coșovei, Mircea Cărtărescu sau Horia Gârbea. Aveam întâlniri cu scriitori prin țară și citeam cu disperare, renunțând brusc la prima mea pasiune școlară, matematica.

În liceu am avut noroc de o clasă boemă, fiind coleg, printre alții, cu nepotul pictorului Tonitza și cu fiul poetului Miron Radu Paraschivescu. Cu acesta am fost foarte apropiat, am petrecut o vacanță la moșia tatălui său de la Vălenii de Munte, unde am trait momente unice și am locuit între lucruri ce i-au aparținut – biblioteca masivă, biroul de scris frumos încrustat, livada imensă sau conacul.

Eram decis să urmez facultatea de litere, dar toți cei apropiați s-au revoltat și așa am ajuns la o carieră tehnică.

După ce am fost luat în armată s-a rupt brusc legătura mea directă cu poezia.

După armată a urmat facultatea, dar și de acolo am abdicat după un timp, plecând în turneu prin țară cu o trupă rock.

M-am întors la poezie mult mai târziu și am debutat într-un volum de poezie la vârsta la care Nichita murea.

IONUȚ CALOTĂ

Cuvinte scrise despre această carte:

Viața adună toate vârstele omului și le amestecă între ele, până când acesta găsește soluția potrivită pentru a „supraviețui în dragoste”.

Apărut la Editura Art Creativ, în Colecția Miraje, volumul *Cum să supraviețuiești în dragoste* al lui Ionuț Calotă este scris „direct pe inimă”, după cum susține însuși autorul.

Cartea devine „o oglindă curajoasă a iubirii”, care a fost concepută astfel: „în fiecare zi iau / câte ceva din viața mea să pun / într-o poezie”.

Să te expui cu „toate rănile / pe care le voi fi făcut până atunci / încercând să scriu”, cum spune Ionuț, mi se pare un act de mare curaj.

M-am identificat într-un episod din propria existență în versuri precum „cineva mă sună de câteva zile insistent / ca să-mi vândă umbre”, pentru că e simplu ca cititor să te confunzi cu adevărul, când îl simți.

Autorul susține că „bărbatul se vindecă doar dacă fiecare zi este duminică”, astfel încât „întreaga lume se mută între pereții / pe care el îi construiește”.

Oglindă a sinelui, volumul acesta pare un „poem răsturnat”, în care „trupul gol este lăsat ca semn de carte”.

În asaltul dragostei să ai la tine doar o inimă curată, reprezintă acel gest de maxim risc, atât de caracteristic unui poet.

Pentru oricine, perechea potrivită este evident un ideal, dar pentru cei luminați de soartă, acest ideal se poate concretiza, următoarele versuri demonstrând asta: „în această casă nu mai încap alte persoane, doar tu / pentru că doar tu / semeni izbitor / cu mine”.

Cumva, toate imaginile pe care autorul le creează devin „un muzeu al sentimentelor”, sunt expuse frânturi de viață cu natura lea omului care-și acceptă trăirile.

Când citești că „pianistului i s-a încurcat un fluture între degete”, poți avea convingerea că imaginația nu are limite chiar dacă „soarele spune / ăsta a plecat cu autostrada în cer”.

Perfecțiunea stă în ochii celui care poate privi cu adevărat înspre orizont: „ești femeia perfectă / din sânul tău curge / cel mai curat vin / când tu râzi / înfloreste pe mine / cămașa de in”.

Încă aștept și eu timpul când „vom putea ridica o catedrală / cu o singură strofă” pe care să se sprijine „cerul atât de greu”.

Viața nu urmează o traiectorie constantă, dar cel puțin un fragment din ea poate fi intens împlinit, iar acest lucru reiese din imaginea următoare: „mi-ai desenat întâi aerul / în care respir / și te-ai mutat în el / apoi mi-ai inventat mai multe vieți / umerii mi-au ieșit largi / îmi încăpeau aripi / peste prăpăstii / când ai terminat, mi-ai spus / că sunt viu”.

Poate că cineva ar putea fi veșnic îndrăgostit, dorința de a prelungi acest sentiment la nesfârșit este certă – „în fiecare dimineață ne trezim orbi și deschidem larg ferestrele inimilor”.

Până la urmă știm și noi că „infinitul presupune / că toate posibilitățile există”, de aceea e firesc să crezi ceea ce se afirmă în următoarele rânduri:

„eu devin tu
și prin ploile nerăbdătoare
plecăm în căutarea vârstelor”.

În această realitate a poetului, dragostea coexistă cu pasiunea, cu promisiunea legăturii neîntrerupte a sufletelor: „am să te pierd diseară printre rochii / cu trupul meu iluminându-ți ochii”.

Datorită unui fapt pe care nu îl pot contesta, subscriu acestor afirmații ale autorului: „îmi plac poezii / pentru că sunt mai înalți decât noi / când intră într-o cameră / ating cerul cu fruntea”.

Doar un sentiment foarte puternic de afecțiune poate da gradul următor de identificare cu celălalt, pentru fiecare dintre noi un singur om poate cumula în priviri universul, pentru poet este „această femeie cu frunzele verzi / cuvintele dezghiocate / și cu brațele pline de îmbrățișări”.

Când am atins cuvintele pe care le citeam, am simțit poezia în formă pură, clară, în forma unei iubiri fără sfârșit, poate și pentru faptul că va trăi etern într-o carte.

De aceea, acum mi se pare că ...

„e vremea tocmai bună
de descuiat frumusețea”.

IULIA TOMA, scriitor, traducător

Despre melancoliile trupului și singurătatea trufașă

Viața și iubirea guvernează un destin. Cea mai bună recomandare o face, însă, poezia și cu adevărul acesta e de acord și Ionuț Calotă, autorul unui volum interesant, cum să supraviețuiești în dragoste (București, Editura Art Creativ, 2017, 86 p.), carte unde nu evlaviază ci șarmul construiesc deplina desfășurare a unui spectacol liric altminteri impresionant. E drept, pasionalul nu etichetează dar numește tot ce se află în lăuntrul ramei realului, eul este devotat de-compoziției, suprafața convivaliilor acestora este, însă, mai degrabă un desen în covorul țesut pe aceeași peliculă de real decupat de un spirit generativ, activ, și pus, bucată cu bucată, în ochiurile „ferestrelor tainice”, aceste poeme ambiționând, în viziunea autorului lor, să de-semnifice și apoi să se reîncarce pozitiv pentru „marea re-construcție”. Gesticulația poeziei lui Ionuț Calotă este, da, cumva optzecistă dar farmecul purificator îl dă această intensivă tatonare a senzualului, senzorialului, ieșirii în scena spectacolului. Aici, emoția e un fel de dogmă eonică („înăuntru se află înserarea/fără cusur/în această seară/ ți-am schimbat numele/ pentru prima oară te chem/ cu numele meu”), cuvintele întemeiază, memoria e soluție (pragmatică) a „supraviețuirilor”,

tiparul flexibil al atitudinilor eului care pune, cu alură de dandy, insolite bigudiuri metaforei (asta când capotul stilistic mai îngăduie să se întrevadă, precum la femeile decorative, câte o promisiune), e un laureat al inevitabilului. Ludicul e doar un simulant al destrăcărilor, gramatica poeziei inițiază un limbaj al soluțiilor pragmatice, viața devenind, în cosmoidul evocat ca memorie, spațiul de intersecție a genurilor. Eul brodează în parabolă („merg în mâini/pe scheletul mirosului tău/nu-mi pasă de valurile-ți tinere/ care mă macină mă macină/cămașa ți se desfoaie/în timp ce/rostogolești soarele/ca o centrală/anatomică”), glosează pe hyacintul de erotofilie jucată, facturat între pioșenie și realitate fardată precum un profesor narcolog care una spune și altele-i sunt plăcerile. Poezia se vede cel mai bine prin lentila acestor de-semnificări, mimând un eufemism al eșecului și impregnând totodată de carnavalesc (complexul focului apocrif) orice încercare de re-vizitare a aceluiași real captator de magii ale existențialului. Un exemplu, doar: și singurătatea e trufașă. Pentru că și tragicul decontat în melancoliile trupului este plauzibil: „privește corpul meu electric, femeie/să vezi cum se arcuieste/după fiecare fulger/ din privirea ta//am trimis neoane de vorbe/în căutarea ta/privește corpul meu electric, femeie/și spune-mi apoi dacă/mai am

electroni/sănătoși” (intratereștri, p. 22-23). O jubilație ferventă arată că monumentalitatea omului e doar sentimentul, doar acest „hybris” al senzațiilor. Lumea trăiește fiindcă o gândim, pare a-i spune cu infatuare eul auctorial iubitei sale („locul din mine unde locuiești tu/crește încet cu fiecare nouă facere/până mă înlocuiești definitiv/eu devin tu/și prin ploile nerăbdătoare/plecăm în căutarea vârstelor/cu palmele transparente/risipim bețiile facerii/pe frânghiile perfect întinse/viața/umblă goală”), femeia nu mai e plăsmuire, e durabil și durată, asumptiile realității dau girul unui generic de film în care succesiunea mirabilului tocmai dragoste se numește. Încântarea întrețese mintea și trupul, versul și canonul deșertificării ființialului indicând simbolicele insolubilului, punctul și contrapunctul, bărbatul și femeia: „dimineața bărbatului este orb/nu-ți mai recunoaște femeia/nu vede cum se adună în jurul său copiii/ei trebuie să plece la război dimineața/ca să-și recapete vederea/dimineța bărbatul este orb/el se vindecă doar dacă fiecare zi este/ duminică/dacă faci dragoste cu el dimineața/bărbatul se desfoaie până devine copil/iar sângele lui începe să curgă/prin calorferile casei tale/întreaga lume se mută între pereții/pe care el îi construiește/doar seara bărbatul se liniștește/se mută într-un tablou/și cu voce aspră sperie intrușii/seara bărbatul este doar

însetat/el este pământul care absoarbe apa/iar femeie se apleacă și coboară în bărbat” (dimineața bărbatul iese dintr-o viață și intră în alta, p. 12) Ricanările ironic-senzuale fac bine într-un context compozit de ceremonii ale cuvintelor și de ritualizări ale inocenței, arată un meșteșugar inspirat în Ionuț Calotă. Și un poet pe care chiar merită să-l aștepți cu entuziasm și interes la noile apariții editoriale.

IONEL BOTA, critic literar, scriitor

„Cum să supraviețuiești în dragoste”, un compendiu de sinceritate lirică a poetului Ionuț Calotă

Nu știu dacă există cu adevărat o anumită vârstă pentru un debut literar în volum de poezie , proză sau roman. Tudor Arghezi, bună oară, a debutat cu primul său volum de versuri, „Cuvinte potrivite”, la o vârstă matură, 47 de ani, iar cu cel de proză, în 1929, la 49 de ani. De cealaltă parte, Nicolae Labiș a debutat la numai 20 ani, cu cele două volume de poezii: „Puiul de cerb” și „Primele iubiri” , chiar în anul când a plecat dintre noi. Nu este nimic surprinzător că Ionuț Calotă, autorul volumului de versuri: „Cum să supraviețuiești în dragoste”- apărut într-o primă ediție anul trecut (2017) și reeditat într-o versiunea adăugită în 2018, la Editura Art Creativ, Colecția Triumf – debutează la vârsta de 50 ani. Cartea , distinsă cu patru premii literare după cum este menționat pe coperta a patra: Premiul de debut al Editurii Art Creativ, Premiul I pentru volum de debut la festivalul național „Virgil Carianopol”, ediția XXII, Premiu de debut la Concursul Național „ Poezia - oglindă a sufletului”, ediția IV , Premiul pentru volum la Concursul Național de Literatură „Eminescu la Oravița”, ediția XXX, este formată din trei capitole: „cum să supraviețuiești în dragoste”, „interior de

oraș cu fotografii mișcate”, „ manufactură de gesturi” și este susținută în prefață de editorului prof. Daniela Toma și în postfață de scriitorul Boris. M. Marian și poeta Iulia Toma.

Îndrăgostit pentru a doua oară în viață, după cum ne declară în cuvântul justificativ de la finalul cărții, autorul volumului de față se „aruncă” în poezie, aceasta fiind singura capabilă să înmagazineze tensiunea lirică pe care sentimentul de dragoste l-a determinat să-l acumuleze, fiind conștient că nu este poet, ci un îndrăgostit care prin forța și sinceritatea versului poate să devină poet: „ când mă îndrăgostesc/ scriu poezii/ cartea asta așa a fost scrisă/ direct pe inimă/ ea este o oglindă curajoasă a iubirii/ am plătit dragostea ei cu poezii/ poet nu am fost când am scris/ ci doar când am iubit” (pag 11/ „tăcere înainte”)

Trama lirică bazată pe iubirea față de persoana dragă, duce la identificarea eului liric al poetului cu aceasta. Emoțiile venite dintr-un sentiment puternic, conduc autorul la o izolare în propria poezie în care, parcă, nici cuvintele nu mai au loc și numai femeia iubită este locuitoare: „ în această poezie nu mai încap/ alte cuvinte/ alte persoane/ pentru că doar tu/ semeni izbitor/ cu mine” (18/ „ silfie”).

Ionuț Calotă este zguduit de acest sentiment inovator pe care nu-l aștepta, dar care îl determină

să i se dăruiască cu atâta franchețe și dezinvoltură. Astfel persoana iubită reușește să deschidă chivotul copilăriei, acela unde poetul își ținea ascunse, cu sfințenie, cele mai candidе amintiri: „ ai început să mă iubești brusc/ (...)/ mi-ai deschis inima fără anestezie/ și ai găsit acolo/ un rulou cu benzi animate/ uitat din copilărie/ ai coborât în curtea mea/ urmărită de obloanele rămase deschise/ mi-ai arătat de unde răsare/ cel mai bine soarele / în copilărie acolo umflam/ butelii înghețate ” (pag 21/ „ fără anestezie”).

Influențele stănesciene, eminesciene, soresciene resimțite pe parcursul volumului, sunt justificate de aplecarea pe care poetul a avut-o prin lecturile sale, asupra acestor autori, după cum ne mărturisește: „ (...) erau patru coloși ai literaturii române care m-au influențat definitiv: Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Fănuș Neagu și Marin Sorescu.”. Această influență fiind, de fapt, mai mult spirituală și de creștere a esenței lirice. Autorul nu se identifică cu aceștia, doar îmbracă metaforele sale cu trimiteri din lirica acestora. Iată două exemple edificatoare: „ așternutul nostru devine/ câmp de însămânțat aripi” sau „ cu toate orele descheiate/ cu toate minutele desperecheate”.

Iubirea pe care o cântă în poeme, Ionuț Calotă, este de cele mai multe ori carnală. Versul devine corpolent, metafora proeminentă, dezbrăcată,

senzualitatea poetică fiind tot mai evidentă. „ florile se desfac ca prima oară/ înmugurește sfârcul sânilor/ eu sunt bărbatul tot mai verde/ al casei tale” (pag 13/ „ cel mai bun loc de pe planetă”); „ locul din mine unde locuiești tu/ crește mereu/ cu fiecare nouă atingere/ până mă înlocuiește definitiv/ eu devin tu/ arzător/ patul nostru este o plajă/ plină de nisip topit/ pe care învățăm supraviețuirea/ (...)/ cu palmele transparente/ ne risipim în bețiile facerii/ pe frânghiile perfect întinse/ viața umblă/ goală” (pag 35/ „saceac succint”).

Pe departe, ultima poezie din prima parte a volumului, este și cea mai reușită prin mesajul liric, metafora subtilă, construcția inedită a imaginilor, pregătind cititorul pentru o schimbare a stilului poetic, o maturizare a construcției lirice. Poemul este și un corolar al întregului volum, justificativ pentru subtitlul ales de către poetul Ionuț Calotă - „o carte pentru cei cu simțul amorului dezvoltat” - și care limpezește pe deplin tematica de fond a acestuia: iubirea până la identificare a părților componente ale acesteia. Așadar, într-o viață care pare un teatru de luptă, doar iubirea bazată pe valorile din incipit, bazată pe valorile religioase, iubirea bazată pe dăruire totală, mai poate să mențină haloul sufletului nealterat. Simbolistica acestui poem este revelatoare:

„ dimineața bărbatul este orb/ nu-și mai recunoaște femeia/ nu vede cum se adună în jurul lui copiii/ el trebuie să plece la război/ ca să-și recapete vederea/ dimineața bărbatul este orb/ se vindecă dacă fiecare zi este duminică/ dacă faci dragoste cu el/ bărbatul se desfoaie până devine copil/ iar sângele lui începe să curgă/ prin caloriferele casei tale/ întreaga lume se ridică între pereții/ pe care îi construiește/ doar seara bărbatul se liniștește/ se așează într-un tablou/ și cu voce aspră sperie intrușii/ seara bărbatul este doar însetat/ este pământul care absoarbe apa/ femeia se apleacă și coboară tăcută în bărbat”(pag 44/ „ dimineața bărbatul iese dintr-o viață și intră într-alta”).

Începând cu al doilea capitol, asistăm la o acmeie lirică. Poemele evoluează, prind contur, ideile se diversifică, teme precum : curgerea timpului, frica, viața socială, vârstele omului, dar și ale sufletului, își fac tot mai simțită prezența. Accentele neoromantice sunt tot mai evanescente, fiind înlocuite de caracteristicile poeziei moderniste și neomoderniste. Poetul Ionuț Calotă este tot mai preocupat de cunoaștere, folosind un limbaj nou, funcția simbolică fiind cu atât am acurată , vocea interioară conduce poezia spre arta poetică care stă la baza unei creații reușite: „ soarele se visează traversând strada/ îngrozit canalul deschis/ sângerează// sus la mansardă/ pianistului i s-a

încurcat un fluture/ printre degete/ metroul îmi curge pe sub picioare/ râul subteran apocaliptic/ vai/ îmi crapă degetele de atâta adevăr/ soarele spune/ acesta a plecat cu autostrada spre cer” (pag 47/ „ soarele se visează”).

O concluzie asupra volumului „Cum să supraviețuiești în dragoste”, ar fi aceea că poetul Ionuț Calotă se desprinde de pătura autorilor excentrici, fazi ori satelitari cu care ne întâlnim, de cele mai multe ori, în mediu liric on line și nu numai. Cartea sa de debut este un compendiu al curajului sincerității lirice a poetului. Lirica sa se bazează pe valori interioare emergente. Onestitatea expunerii este cerneala din penița cu care își scrie poeziile pe file rupte din inimă. Abnegația cu care o face fiind molipsitoare. Cu siguranță că odată ce a deschis Cutia Pandorei a poeziei și artei poetice, Ionuț Calotă va confirma că nu a fost împins doar de sentimentul puternic al iubirii redescoperite la maturitate și că poezia s-a născut odată cu el și a stat cuminte în subteranele interioare până când cineva a reușit să-i înflorească ferestrele inimii și să-l determine să o scrie. Și odată ce a început acest travaliu dulce amărui de Sisif al cuvintelor, poetul Ionuț Calota, cu siguranță va face dovada unui destin poetic demn de consemnat, cu următorul volum de poezii.

MIHAELA MERAVEI, critic literar, scriitor

Ionuț Calotă - un debut interesant la 50 de ani.

Maturitatea unui om nu elimină tinerețea sufletească, iar la poeți, chestiunea este și mai vizibilă. Ionuț Calotă este îndrăgostit ca la 16 ani, după cum mărturisește.

Titlul plachetei de debut este „Cum să supraviețuiești în dragoste” (Editura Art Creativ-2017) cu o prefață de prof. Daniela Toma, director al editurii. Ceea ce rețin după lectură este un fapt îmbucurător – autorul este un poet care evită teribilismul din ultimii ani ai multor confrăți, preferă sinceritatea și totodată dovedește inteligență artistică. Ca să nu pară gratuit ceea ce afirm aici, voi recurge la citate. Înainte de aceasta am să adaug că valoarea poemelor este ascendentă pe parcursul volumului. „Cartea aceasta așa a fost scrisă direct pe inimă... poet nu am fost când am scris/ci doar când am iubit ... viața consumă oarbă din mine ... într-o zi am să-ți scriu o poezie fără cuvinte ... zilele cădeau singure din calendar ... strada o luase înaintea noastră ... bărbatul se vindecă doar dacă fiecare zi este duminică ... femeia se apleacă și coboară în bărbat ... trupul gol îl las ca semn de

carte ... locuiam în bunicul meu ... când tu răzi înflorește pe mine cămașa de in ...vom putea ridica o catedrală cu o singură strofă ... păsările albe scot răurile la mare ... mă trezesc în oglindă cu mine însumi, un pleonasm ... când ai terminat ai spus că sunt viu ... ne trezim orbi și deschidem ferestrele inimilor ... viața umblă goală ... ziua de ieri aproape că se vindecă ... îmi plac poeziile pentru că sunt mai înalți decât noi ... mă descopăr frumos cum nu a fost niciodată singurătatea ... te privesc atât de intens că mi se topesc pleoapele ... azi ne vom vedea în ochii unei păsări ... pentru prima oară te chem cu numele meu ... e vremea tocmai bună de descuiat frumusețea ... eu, ființa în care s-a înecat un râu ... ai pășit în mine nemaiașteptând să mă naști ... s-a culcat lângă foc și s-a prefăcut că trăiește”. Aș putea cita aproape întreaga carte, Ionuț Calotă este original, cum spuneam, fără teribilisme. Prevăd un destin poetic.

BORIS.M. MARIAN, critic literar, scriitor

Cartea aceasta a fost apreciată cu:

Premiul de debut al Editurii Art Creativ

Premiul I pentru volum de debut la
Festivalul Național „Virgil Cărlanopol”,
ediția a XXII-a

Premiul de debut la Concursul Național
„Poezia – oglindă a sufletului”,
ediția a IV-a

Premiul pentru volum la Concursul Național
de Literatură „Eminescu la Oravița”,
ediția a XXX-a